

Damaskas tolo nuo manęs

Parašiau šį eilėraštį moteriai, kurią mylėjau ir mes išsiskyrėme. Dabar ji turi kitą vyrą, o aš – eilėraštį.

Kai palikau Damaską, nejudėjau aš, o Damaskas tolo nuo manęs. Tokius dalykus savo reliatyvumo teorijoje bandė apibrėžti Einšteinas, apie tai „Žolės lapuose“ rašė Whitmanas, tai šnibždėjau tau į ausį, kai stengeisi mane mylėti.

Damaskas tolo nuo manęs, o mano rūpestingai suvyniota širdis gulėjo lagamine, širdis, kurią taip gerai pažinojai. Ji staugė it vilkas Jordano dykumoje, kol stengiausi susekti seniai graužiantį alkį, nes man trūko meilės nuo tada, kai Damaskas mane paliko, o kantrybė yra dorybė ir tik Dievas tegali padėti.

Tu taip gerai pažįsti mano širdį. Maitinau ją tavo pakimusių balsu, kad nusiramintų, pūčiau į ją kifo dūmus, suminkštinti norėdamas, kol beduinas, dėvintis mano odą, klajojo po dykumą su arabais iš šiaurės. Kaip galėčiau apsistoti ir gyventi tavo namuose, jei pats Dievas patvirtino, kad „klajosiu po slėnius“? Kaip galėčiau apsistoti, kai mawwal eilėraščiai pagrobia mane iš motinos rankų, o tavo liemu, skaičius it mirtis, paima mane įkaitu, nuo draugų atitolina, ir seku paskui tave, kaip Imru al Kaiso draugai sekė paskui Imru al Kaisą, iš vienos šalies į kitą, nuo vieno asmens prie kito, ir bėgu nuo tavęs, kaip vyras bėga nuo savo brolio, savo motinos ir tėvo, nuo savo vaikų ir mylimosios?

Damaskas tolo nuo manęs, kol nejudėjau, mano lagaminas spruko mane lenkdamas, o mana širdis, pilna arabiškos iškalbos, skubėjo į priekį, mana širdis, kurią taip gerai pažįsti. Kaskart, kai naktį ją ištraukiu iš olos, kad pamatytų mėnulį, ji kaukia tavo vardą, bet esu kietesnis nei akmuo, o mana širdis, kurią tu taip gerai pažįsti, ta širdis nesuminkštėja.

Ghayath Almadhoun

Translated from English by: Marius Burokas